

Finanční arbitř

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/14577/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/38/2017

N á l e z

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 11. 1. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti mBank S.A., se sídlem Senatorska 18, 00 950 Warszawa, Polská republika, podnikající v České republice prostřednictvím odštěpného závodu zahraniční právnické osoby mBank S.A., organizační složka, IČO 27943445, se sídlem Sokolovská 668/136d, 186 00 Praha 8, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka A 58319 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o uložení povinnosti Instituci, aby s Navrhovatelem uzavřela smlouvu o úvěru podle žádosti Navrhovatele o poskytnutí úvěru ze dne 9. 12. 2016, a o náhradě škody, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá, aby s ním Instituce uzavřela smlouvu o úvěru podle žádosti o poskytnutí úvěru, kterou jí předložil, a náhrady nákladů za poštovné, které uhradil v souvislosti s řízením před finančním arbitrem, a které Navrhovatel považuje za škodu.

Finanční arbitř zjistil, že Navrhovatel dne 7. 11. 2016 vyplnil žádost o poskytnutí hotovostního úvěru mPŮJČKA plus – Konsolidace, číslo žádosti ■, ve které požádal Instituci o poskytnutí úvěru ve výši 27.000 Kč na splacení svého dosavadního závazku „Povolené přečerpání“ ve výši 15.000 Kč a závazku „Kreditní karta“ ve výši 12.000 Kč, se splatností úvěru v 60 měsíčních splátkách ve výši 572 Kč, úrokovou sazbou 9.9 % p.a. a roční procentní sazbou nákladů (dále jen „RPSN“) ve výši 10.36 % p.a. (dále jen „Žádost 1“).

Finanční arbitř zjistil, že Navrhovatel dne 9. 12. 2016 vyplnil žádost o poskytnutí hotovostního úvěru mPŮJČKA plus – Konsolidace, číslo žádosti ■, ve které požádal Instituci o poskytnutí úvěru na splacení svého dosavadního závazku „Povolené přečerpání“ ve výši

15.000 Kč, se splatností úvěru ve 24 měsíčních splátkách ve výši 691 Kč, úrokovou sazbou 9,9 % p.a. a RPSN ve výši 10,36 % p.a. (dále jen „Žádost 2“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by nejednal ve vztahu k Instituci v souvislosti se Žádostí 1 nebo Žádostí 2 jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a mezi její hlavní činnosti patří podle § 1 odst. 1 písm. b) tohoto zákona poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Instituci považuje finanční arbitr za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Žádost 1 a Žádost 2 jsou podle svého obsahu, když obsahují podstatné náležitosti i označení navrhovatele a adresáta, návrhy na uzavření smlouvy o úvěru ve smyslu ustanovení § 1732 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je tedy finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi spotřebitelem a věřitelem při nabízení spotřebitelského úvěru v souladu s ustanovením § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

3 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že mu Instituce ústně přislíbila, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu, konkrétně mu „navrhla za účelem refinancování kontokorentu u ERA Banky v Ostravě dva úvěry v časové posloupnosti: 1. nejdříve vyšší úvěr na 27000 Kč s podmínkami pro klienta nevýhodnými a za 2. výši úvěru 15000 Kč s podmínkami, které klient (rozuměj Navrhovatel) akceptoval, nicméně mBankou (rozuměj Institucí) byl zamítnut údajně pro nízkou bonitu“ Navrhovatele.

Navrhovatel tvrdí, že je zřejmé, že Instituce „by akceptovala úvěr vyšší finančně pro věřitele výhodnější, i když paradoxně bonita klienta byla v obou případech identická. K tomu bych dodal, že úvěr na refinancování byl předběžně přislíben s dodatkem když ptáčka lapají pěkně mu zpívají“.

Navrhovatel argumentuje, že u něj bylo Institucí „vytvořeno reálné očekávání realizace úvěru, ale v konečném důsledku mBankou neposkytnut ze zcela smyšlených důvodů.“

Navrhovatel požaduje, aby Instituce „realizovala příslib refinancování kontokorentu u banky ERA za shodných podmínek výhodnějších pro navrhovatele“ podle Žádosti 2, a dále tvrdí, že mu Instituce svým jednáním způsobila „morální újmu“, když „ze spekulativních důvodů uvedla svým jednáním navrhovatele v omyl, nelogickým tvrzením o bonitě navrhovatele.“ Navrhovatel současně po Instituci požaduje náhradu škody, kterou představuje poštovné za korespondenci s finančním arbitrem.

5 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že Navrhovatel dne 7. 11. 2016 podal na jejím obchodním místě Žádost 1, „která byla téhož dne schválena ve výši 27.000,- Kč při splatnosti 60 měsíců.“ Instituce

současně tvrdí, že Klient (rozuměj Navrhovatel) „si čerpání úvěru rozmyslel, a proto došlo dne 11. 11. 2016 na žádost Klienta k rezignaci Žádosti č. 1“ a to „na základě pokynu Klienta, který Klient udělil osobně v rámci své návštěvy obchodního místa mBank se sídlem Zámecká 1507/15, 702 00 Ostrava, ze dne 11. 11. 2016.“

Instituce potvrzuje, že Navrhovatel dne 9. 12. 2016 podal Žádost 2, „*kteřá byla dne 9. 12. 2016 zamítnuta na základě interních schvalovacích procesů mBank (rozuměj Instituce), neboť „[k]lient měl v době podání Žádosti č. 2 negativní záznam o platební morálce v Bankovním registru klientských informací“*, když konkrétně k zamítnutí Žádosti 2 došlo „*z důvodu porušení jedné z formálních podmínek mBank, dle kterých je každá úvěrová žádost posuzována, a to konkrétně Úvěrová historie klienta je pozitivní, přičemž rozhodující v tomto případě bylo, že dle posledního dostupného záznamu z října roku 2016 ve Výpisu byl úvěrový rámec Klienta v cizí bance přečerpán.*“

Instituce odmítá, že by Navrhovateli přislíbila, že s ním uzavře smlouvu o úvěru s parametry úvěru podle Žádosti 2, neboť schválení úvěru bylo podmíněno „*standardním doložením příjmů deklarovaných Klientem*“ a Navrhovatel „*byl rovněž informován, že podání žádosti o čerpání úvěru mBank podléhá schvalovacímu procesu.*“

6 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel ani Instituce se k možnosti smírného řešení sporu nevyjádřili. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu před vydáním tohoto rozhodnutí finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

7 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je nárok Navrhovatele na uzavření úvěrové smlouvy s Institucí podle Žádosti 2, a dále nárok na náhradu škody za poštovné, které Navrhovatel uhradil v souvislosti s řízením před finančním arbitrem.

7.1 *Skutková zjištění*

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že

- a) Navrhovatel v Žádosti 1 požádal Instituci o poskytnutí úvěru na konsolidaci svých dosavadních závazků v celkové výši 27.000 Kč, a to s parametry splácení v 60 splátkách ve výši 572 Kč měsíčně, úrokovou sazbou 9,9 % p.a. a RPSN 10,36 %;
- b) Navrhovatel v Žádosti 2 požádal Instituci o poskytnutí úvěru na konsolidaci svého dosavadního závazku ve výši 15.000 Kč, a to s parametry splácení v 24 splátkách ve výši 691 Kč měsíčně, úrokovou sazbou 9,9 % p.a. a RPSN 10,36 %;
- c) Instituce v Potvrzení Žádosti 2 výslovně Navrhovatele informuje, že „[ž]ádost musíme zkontrolovat a ještě finálně schválit. O výsledku budete informováni do konce příštího pracovního dne prostřednictvím emailu“;
- d) Instituce informovala Navrhovatele v Zamítnutí Žádosti 2, že tuto žádost „musíme zamítnout. Poté, co jsme posoudili všechny údaje, Vaši žádosti nemůžeme vyhovět. Chceme, abyste věděli, že jsme při posuzování Vaší žádosti zvážili všechny možnosti včetně snížení požadované částky. V tuto chvíli Vám ale půjčit nemůžeme“;
- e) pracovník Instituce informoval Navrhovatele v E-mailové komunikaci dne 12. 12. 2016, že na „tuto nabídku se nemůžeme dostat, vzhledem k Vaší bonitě. Celkově Vaši žádost (rozuměj Žádost 2) mBank zamítla“;
- f) z Výpisu z registru vyplývá, že Navrhovatel přečerpal limit kontokorentního úvěru poskytnutého společností odlišnou od Instituce v listopadu 2015 o 97 Kč, srpnu 2016 o 89 Kč a říjnu 2016 o 190 Kč;
- g) Navrhovatel v průběhu řízení nedoložil, že mu Instituce závazně přislíbila uzavření úvěrové smlouvy podle parametrů uvedených v Žádosti 2;
- h) Navrhovatel nedoložil výši škody, která mu jednáním Instituce vznikla, rovněž nedoložil ani nespécifikoval tvrzenou morální újmu, a současně nedoložil, kolik uhradil na poštovním za korespondenci s finančním arbitrem.

7.2 Rozhodná právní úprava

Pokud jde o rozhodnou právní úpravu pro posouzení sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, pak podle ustanovení § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „[s]oukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy“.

Občanský zákoník obsahuje úpravu odpovědnosti za jednání o uzavření smlouvy, které samotnému uzavření smlouvy přechází (tzv. předsmulvná odpovědnost). Tato odpovědnost zahrnuje zákaz jednání o uzavření smlouvy, které smluvní strana nemyslí vážně (§ 1728 odst. 1 občanského zákoníku), vzájemnou informační povinnost smluvních stran (§ 1728 odst. 2 občanského zákoníku) a odpovědnost za bezdůvodné přerušení jednání o uzavření smlouvy v situaci, kdy smluvní strany dospěly v jednání o smlouvě tak daleko, že se její uzavření jeví jako vysoce pravděpodobné (§ 1729 občanského zákoníku).

Úprava tzv. předsmulvná odpovědnosti v občanském zákoníku vychází ze základních zásad soukromého práva. Jedná se o základní zásady obsažené v § 3 odst. 2 písm. d) občanského zákoníku, podle kterého „daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny“ a v § 6 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého „[k]aždý má povinnost jednat v právním styku poctivě.“

Podle § 1728 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[k]aždý může vést jednání o smlouvě svobodně a neodpovídá za to, že ji neuzavře, ledaže jednání o smlouvě zahájí nebo v takovém jednání pokračuje, aniž má úmysl smlouvu uzavřít.“ Nepoctivým jednáním ve smyslu § 6 odst. 1 občanského zákoníku je v tomto případě takové jednání, kdy smluvní strana navrhne

uzavření smlouvy, aniž by měla v úmyslu skutečně smlouvu uzavřít (zákon zakazuje tzv. jednání „na oko“).

Podle § 1728 odst. 2 občanského zákoníku potom platí, že *„[p]ři jednání o uzavření smlouvy si smluvní strany vzájemně sdělí všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, tak, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu a aby byl každé ze stran zřejmý její zájem smlouvu uzavřít.“*

Podle § 1729 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *„[d]ospějí-li strany při jednání o smlouvě tak daleko, že se uzavření smlouvy jeví jako vysoce pravděpodobné, jedná nepoctivě ta strana, která přes důvodné očekávání druhé strany v uzavření smlouvy jednání o uzavření smlouvy ukončí, aniž pro to má spravedlivý důvod.“* Za nepoctivé jednání označuje občanský zákoník tedy i takové jednání, kdy uzavření smlouvy mezi smluvními stranami pokročilo již do takové fáze, že se jeví jako vysoce pravděpodobné, a jedna ze smluvních stran jednání o uzavření smlouvy ukončí, aniž pro to má spravedlivý důvod. V případě takového nepoctivého jednání má poškozená smluvní strana nárok na náhradu škody podle § 1729 odst. 2 občanského zákoníku: *„Strana, která jedná nepoctivě, nahradí druhé straně škodu, nanejvýš však v tom rozsahu, který odpovídá ztrátě z neuzavřené smlouvy v obdobných případech.“* Předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu podle citovaného ustanovení je kromě nepoctivého jednání smluvní strany také vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti (nepoctivým jednáním) a vznikem škody, a dále zavinění.

Podle § 1732 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *„[p]rávní jednání směřující k uzavření smlouvy je nabídkou, pokud obsahuje podstatné náležitosti smlouvy tak, aby smlouva mohla být uzavřena jeho jednoduchým a nepodmíněným přijetím, a pokud z něho plyne vůle navrhovatele být smlouvou vázán, bude-li nabídka přijata.“*

Podle § 1731 občanského zákoníku platí, že z návrhu na uzavření smlouvy (nabídky) musí být *„zřejmé, že ten, kdo jej činí, má úmysl uzavřít určitou smlouvu s osobou, vůči níž nabídku činí.“*

Podle § 2395 občanského zákoníku *„[s]mlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.“*

Podstatnými náležitostmi návrhu (nabídky) na uzavření smlouvy o úvěru tedy musí být vyjádření úmyslu toho, kdo nabídku činí, v tomto případě úvěrovaného, získat peněžní prostředky do určité částky od úvěrujícího, a současně úmysl úvěrovaného tyto peněžní prostředky vrátit úvěrujícímu a zaplatit za ně úroky.

Není sporu o tom, že Navrhovatel vůči Instituci učinil Žádostí 1 a Žádostí 2 nabídku k uzavření úvěrové smlouvy jako spotřebitel vůči podnikateli, tedy požádal Instituci o poskytnutí spotřebitelského úvěru. Proto, pokud Navrhovatel Žádostí 1 požádal Instituci o poskytnutí spotřebitelského úvěru dne 7.11.2016, bylo to za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“). Žádostí 2 požádal Navrhovatel Instituci o poskytnutí spotřebitelského úvěru dne 9.12.2016, tedy již za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“), který s účinností od 1. 12. 2016 nahradil zákon o spotřebitelském úvěru.

Podle § 164 nového zákona o spotřebitelském úvěru platí, že *„[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.“*

Práva a povinnosti stran sporu založené Žádostí 1 se tedy řídí výhradně zákonem o spotřebitelském úvěru, práva a povinnosti související s Žádostí 2 se řídí novým zákonem o spotřebitelském úvěru. Tím není dotčeno subsidiární použití občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru a nový zákon o spotřebitelském úvěru neupravují, protože platí, že zákon o spotřebitelském úvěru a nový zákon o spotřebitelském úvěru jsou vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality a použití právních norem v nich obsažených má přednost před použitím právních norem obsažených v občanském zákoníku.

Žádost 1 a Žádost 2 tak představují nabídku na uzavření úvěrové smlouvy ve smyslu ustanovení § 1732 odst. 1 občanského zákoníku.

7.3 Jednání o uzavření smlouvy

Navrhovatel Žádostí 1 a Žádostí 2 učinil vůči Instituci nabídku k uzavření smlouvy o spotřebitelském úvěru.

Instituce v Potvrzení Žádosti 2 jasně uvedla, že „[ž]ádost musíme zkontrolovat a ještě finálně schválit. O výsledku budete informováni do konce příštího pracovního dne prostřednictvím emailu.“

Navíc, z předložených podkladů nevyplývá ani to, že by se Instituce smluvně zavázala uzavřít s Navrhovatelem úvěrovou smlouvu s parametry uvedenými v Žádosti 2.

Naopak, Navrhovatel nedoložil žádné podklady, které by nasvědčovaly tomu, že mu Instituce přislíbila, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu podle parametrů uvedených v Žádosti 2.

Finanční arbitr tak z předložených podkladů nezjistil, že by Instituce závazně přislíbila Navrhovateli, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu podle parametrů uvedených v Žádosti 2, ani že by v něm vzbudila důvodné očekávání, že s ním takovou smlouvu uzavře. I kdyby však finanční arbitr zjistil, že Instituce v Navrhovateli vzbudila důvodné očekávání, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu podle parametrů uvedených v Žádosti 2 a toto jednání o uzavření smlouvy by ukončila, aniž by pro to měla spravedlivý důvod, v souladu s § 1729 odst. 2 občanského zákoníku by Instituci nevznikla povinnost uzavřít s Navrhovatelem úvěrovou smlouvu, tak jak se domáhá Navrhovatel, ale pouze povinnost k náhradě škody, která by tím Navrhovateli vznikla.

Finanční arbitr dále z E-mailové komunikace zjistil, že důvodem zamítnutí Žádosti 2 ze strany Instituce byla nedostatečná bonita Navrhovatele.

Podle § 86 nového zákona o spotřebitelském úvěru, účinného v době podání Žádosti 2, platí, že „[p]oskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.“

Finanční arbitr z Výpisu z registru zjistil, že Navrhovatel měl negativní záznam spočívající v překročení úvěrového limitu kontokorentního úvěru.

Pokud Instituce při posuzování Žádosti 2 tuto skutečnost zohlednila a měla tak pochybnosti o tom, že Navrhovatel bude schopen požadovaný úvěr splácet, postupovala tak v souladu s ustanovením § 86 nového zákona o spotřebitelském úvěru, když v souladu se zákonem posuzovala schopnost Navrhovatele splácet spotřebitelský úvěr.

Pokud jde o námitku Navrhovatele, že Instituce neměla zájem na tom, poskytnout mu úvěr pro Instituci nevýhodnější, měsíční splátka uvedená v Žádosti 2 byla vyšší než v Žádosti 1, tudíž finanční zatížení Navrhovatele by bylo v případě úvěrové smlouvy podle parametrů Žádosti 2 vyšší než v případě úvěrové smlouvy podle Žádosti 1. Instituce tak v rámci

posouzení úvěruschopnosti Navrhovatele mohla po vyhodnocení obou žádostí dospět k rozdílným závěrům.

Finanční arbitr tak nemůže než uzavřít, že Instituce nevzbudila v Navrhovateli důvodné očekávání uzavření úvěrové smlouvy, a jednání o uzavření úvěrové smlouvy ukončila ze spravedlivého důvodu, tj. z důvodu negativního záznamu Navrhovatele v registru úvěrových produktů, v souladu s ustanovením § 86 nového zákona o spotřebitelském úvěru.

Jelikož Instituce na sebe nepřevzala povinnost uzavřít v budoucnu s Navrhovatelem úvěrovou smlouvu ani smluvně, když se k tomuto v rámci jiných závazkových vztahů uzavřených s Navrhovatelem nikterak nezavázala, a tato povinnost jí nevznikla ani ze zákona, finanční arbitr nemůže přisvědčit nároku Navrhovatele, aby s ním Instituce uzavřela smlouvu o úvěru s parametry uvedenými v Žádosti 2.

7.4 Náhrada škody

Podle § 18 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi platí, že „[k]aždý účastník řízení nese své náklady řízení sám, s výjimkou nákladů na tlumočení podle § 13, které nese instituce.“

Navrhovateli tedy nesvědčí nárok na náhradu nákladů, které vynaložil na korespondenci spojenou s řízením před finančním arbitrem.

Pokud považuje Navrhovatel náklady na poštovné v souvislosti s řízením před finančním arbitrem za škodu, kterou mu způsobila Instituce, pak by pro její přiznání musely být splněny všechny předpoklady pro náhradu škody.

Podle § 2910 věty první občanského zákoníku platí, že „[š]kůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil.“

Škoda pak představuje jakoukoli ztrátu na majetku, tj. škodu skutečnou (výše, o kterou se hodnota majetku snížila) a ušlý zisk (výše, o kterou se hodnota majetku nezvýšila, ačkoli měla).

V případě odpovědnosti za škodu podle občanského zákoníku jsou jejími předpoklady porušení právní povinnosti, vznik škody a existence příčinné souvislosti mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody, a dále zavinění. První tři předpoklady jsou objektivní povahy, čtvrtý povahy subjektivní. Pro dovození odpovědnosti za škodu musí být i v řízení před finančním arbitrem existence všech těchto předpokladů prokázána.

Navrhovatel tak v daném případě musí nejen prokázat vznik škody, ale zároveň musí prokázat, že ke vzniku této škody došlo porušením právní povinnosti Instituce spočívající v tom, že bez spravedlivého důvodu ukončila jednání o uzavření úvěrové smlouvy s Navrhovatelem, ačkoli před tím vzbudila v Navrhovateli důvodné očekávání, že s ním úvěrovou smlouvu uzavře. Mezi vznikem škody a jednáním Instituce musí rovněž existovat příčinná souvislost.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce porušila zákon, když naopak postupovala v souladu s ustanovením § 86 nového zákona o spotřebitelském úvěru, a současně Navrhovatel nedoložil, že by v něm Instituce vzbudila důvodné očekávání, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu podle parametrů uvedených v Žádosti 2, když tuto podmínku náhrady škody stanoví § 1729 odst. 1 a 2 občanského zákoníku. Finanční arbitr stejně tak nezjistil, že by se Instituce k uzavření takové úvěrové smlouvy s Navrhovatelem zavázala smluvně.

Jednáním InSTITUTE tak nedošlo k naplnění prvního předpokladu pro nárok Navrhovatele na náhradu škody, neboť InSTITUTE svým jednáním neporušila žádnou smluvní či zákonnou povinnost.

Nadto, Navrhovatel ani přes opakované výzvy finančního arbitra tvrzenou škodu nijak nedoložil, ani nevyčíslil její výši.

Pokud jde o tvrzení Navrhovatele, že mu InSTITUTE svým jednáním způsobila morální újmu, Navrhovatel nikterak nespécifikoval, jaká konkrétní morální újma mu měla jednáním InSTITUTE vzniknout, neupřesnil její výši a ani u InSTITUTE neuplatnil nárok na její odčinění, a to ani přes opakované výzvy finančního arbitra. Finanční arbitr proto o tvrzené morální újmě nemohl rozhodnout jako o samostatném nároku vzneseném Navrhovatelem.

Finanční arbitr uzavírá, že Navrhovateli nesvědčí nárok na náhradu škody, neboť InSTITUTE svým jednáním neporušila žádnou právní povinnost. Navrhovatel rovněž nedoložil, že by mu tvrzená škoda vznikla, a dále nedoložil příčinnou souvislost mezi vznikem takové škody a jednáním InSTITUTE. Ohledně vzniku tvrzené morální újmy Navrhovatel neposkytl žádnou součinnost, když tuto nespécifikoval, nevyčíslil a ani ji neuplatnil u InSTITUTE.

8 K výrokům nálezů

Finanční arbitr nezjistil, že by InSTITUTE svým jednáním mohla vzbudit v Navrhovateli důvodné očekávání, že s ním uzavře úvěrovou smlouvu na základě jeho Žádosti 2, natož aby jednání o uzavření takové smlouvy ukončila bez spravedlivého důvodu. Finanční arbitr současně nezjistil, že by InSTITUTE svým jednáním porušila některou svou právní povinnost a způsobila Navrhovateli škodu.

Finanční arbitr proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezů.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezů podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníkovi řízení písemně odůvodněné námítky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námítky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručенý nález, který již nelze napadnout námítkami, je v právní moci.

V Praze dne 21. 9. 2017

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr